

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/78/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2617010192
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 04. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ladislav Réves
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2617010192.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ladislava Révesa a sudcov JUDr. Kataríny Batisovej a JUDr. Rastislava Kresla, v trestnej veci obžalovaných A. B., C. B. a D. B., pre obzvlášť závažný zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona a iné, o odvolaniach obžalovaných proti rozsudku Okresného súdu Senica zo dňa 12.07.2022 pod sp. zn. 1T/122/2017, na verejnom zasadnutí konanom dňa 18.04.2023, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolania obžalovaných A. B. nar. XX.XX.XXXX, C. B. nar. XX.XX.XXXX, a D. B. nar. XX.XX.XXXX, z a m i e t a j ú.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Senica bola obžalovaná A. B. uznaná vinnou zo spáchania obzvlášť závažného zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona a obžalovaní C. B. a D. B. uznaní vinnými zo spáchania obzvlášť závažného zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona, spáchaný vo forme účasti ako pomocník podľa § 21 ods. 1 písm. d/ Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

obžalovaná A. B. za pomoci svojho syna obžalovaného C. B. a manžela - obžalovaného D. B. v období od 14.09.2015 až do 03.11.2015, najskôr osobne dňa 14.09.2015 v čase asi o 08,00 hod. v C. E. F. X, neskôr telefonicky z čísla XXXX XXX XXX a aj osobne na stretnutí dňa 05.10.2015, opakovane nútila poškodeného B. B. pod hrozbou zverejnenia intímnych videí a fotografií zobrazujúcich jeho mimomanželský sexuálny styk a praktiky s poškodenou B. G. H., aby im vyplatil 70.000,-€, nakoľko ako bolo obžalovanou prezentované, obžalovaní majú k dispozícii všetky materiály, fotografie a videá z jeho počítača, a ak im požadovanú sumu nezaplatí, zaslaním týchto materiálov rodinným príslušníkom jeho manželky a jeho priateľky zničia ich rodiny, pričom uvedenú čiastku najskôr požadovala obžalovaná A. B. vyplatiť v hotovosti a vhodiť do jej schránky, za čo mu budú vrátené všetky jeho veci, medzi nimi osobný počítač a notebook kde sa predmetné súbory nachádzajú, pričom sa mu zaručila, že tieto súbory iné osoby k dispozícii nemajú a neskôr už od neho nebudú nikdy nič požadovať, pričom pri tomto konaní obžalovanej A. B. najmä utvrdzovaním a radami v postupe pomáhali obžalovaný C. B. a obžalovaný D. B. a to predovšetkým v tom, aby kontaktovala poškodeného B. B. a tlačila na neho tak, aby čím skôr požadovanú sumu vyplatil, avšak napriek príslubu poškodeného, že im požadovanú sumu vyplatí, obžalovaní cez tretiu osobu dňa 29.10.2015 zabezpečili vhoďenie intímnych fotografií sexuálneho styku poškodenej B. G. H. s poškodeným B. B. do poštovej schránky B. G. H. na adrese jej trvalého bydliska H. I. XXXX/X, C., čím sa snažili zintenzívniť nátlak na poškodeného B. B. k splneniu jeho príslubov o vyplatení finančných prostriedkov s tým, že ku skutočnému vyplateniu peňažných prostriedkov nedošlo.

Za túto trestnú činnosť okresný súd uložil obžalovanej A. B. podľa § 189 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j/ Trestného zákona § 38 ods. 3 Trestného zákona, § 39 ods. 1 Trestného

zákona s poukazom na § 39 ods. 3 písm. c/ Trestného zákona, trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona okresný súd obžalovanú na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona a § 78 ods.1 Trestného zákona uložil obžalovanej ochranný dohľad na dobu 1 rok.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona obžalovanej uložil trest prepadnutia veci a to 1 ks PC s nápisom SWING čiernej farby vzadu s nápisom Seasonic 100-240 VAC, bez viditeľného výrobného čísla s USB kľúčom DATA TRAVEL 4GB bielofialovej farby.

Podľa § 60 ods. 5 Trestného zákona vlastníkom prepadnutej veci sa stáva štát - Slovenská republika.

Okresný súd obžalovanému C. B. uložil podľa § 189 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j/ Trestného zákona § 38 ods. 3 Trestného zákona § 39 ods. 1 Trestného zákona s poukazom na § 39 ods. 3 písm. c/ Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona okresný súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona a § 78 ods.1 Trestného zákona okresný súd obžalovanému uložil i ochranný dohľad na dobu 1 rok.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona mu okresný súd uložil trest prepadnutia veci a to mobilný telefón zn. iPhone 6.

Podľa § 60 ods. 5 Trestného zákona vlastníkom prepadnutej veci sa stáva štát - Slovenská republika.

Okresný súd obžalovanému D. B. uložil podľa § 189 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j/ Trestného zákona § 38 ods. 3 Trestného zákona, § 39 ods. 1 Trestného zákona s poukazom na § 39 ods. 3 písm. c/ Trestného zákona, trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona a § 78 ods.1 Trestného zákona uložil obžalovanému i ochranný dohľad na dobu 1 / jeden / rok.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona okresný súd uložil obžalovanému trest prepadnutia veci a to 1 ks USB kľúč červenej farby, otvárací 32 GB a 1 ks mobilný telefón zn. Samsung S3 mini plus, SIM karta, PN 1951.

Podľa § 60 ods. 5 Trestného zákona vlastníkom prepadnutej veci sa stáva štát - Slovenská republika.

Okresný súd zdôvodnil svoje rozhodnutie v rozsahu č.l. 1139-1173 spisu.

Proti tomuto rozsudku, ihneď po jeho vyhlásení podali všetci traja obžalovaní - A. B., C. B. a D. B. odvolanie voči všetkým výrokom rozsudku, ktoré odôvodnili prostredníctvom spoločného obhajcu.

Obžalovaní v písomnom zdôvodnení odvolania prostredníctvom obhajcu dr. jur. J. B. namietali, že vynesenie rozsudku považujú za predčasné, nakoľko prvostupňovým súdom nebol náležite zistený skutkový stav pre správnu právnu kvalifikáciu skutku alebo na základe vykonaných dôkazov prvostupňový súd čo do právnej kvalifikácie skutku dospel k nesprávnym záverom a taktiež neprihliadol na také dôležité skutočnosti, ktoré mohli alebo mali mať za následok inú právnu kvalifikáciu skutku. Namietajú, že o ujme na majetku poškodeného, o jeho reálnom úbytku, ako aj o získaní prospechu je

možné uvažovať a hovoriť iba vtedy, ak v príčinnej súvislosti s trestným činom malo skutočne dôjsť k zmenšeniu majetku poškodeného, resp. k neoprávnenému zväčšeniu majetku páchatel'a.

Uvádzajú ďalej, že pri trestnom čine vydierania klasicky ide o požadovanie plnenia bez akéhokoľvek náležitého právneho základu, kedy v prípade splnenia požiadaviek páchatel'a na plnenie, skutočne dochádza k zmenšeniu či úbytku na majetku poškodeného. V takomto prípade je určite namieste kvalifikovať či posudzovať skutok podľa výšky páchatel'om spôsobenej škody. Ak totiž poškodený ako dlžník svoj dlh dobrovoľne nesplní, neoprávnené sa zväčší jeho majetok titulom bezdôvodného obohatenia na úkor páchatel'a ako veritel'a. Ak páchatel' ako veritel' u poškodeného ako dlžníka sa domáha – aj keď nevhodnými, resp. nezákonnými prostriedkami – splnenia oprávnenej pohľadávky alebo takej pohľadávky, vo vzťahu ku ktorej páchatel' je v domnení, že je ide o pohľadávku oprávnenú, potom práve z dôvodu oprávnenosti vymáhanej pohľadávky, nikdy nemožno uvažovať o vzniku akejkoľvek škody. V tejto súvislosti poukazujú na Rozsudok Krajského súdu v Bratislave pod č.k.: 4Tpo/47/2015 v obdobnej veci.

Obhajoba dôvodí, že v prípade obžalovaných v 1. až 3. rade prvostupňový súd vôbec neprihliadol na to, že obžalovaní od poškodeného B. vymáhali svoju oprávnenú existujúcu pohľadávku z rôznych právnych titulov (zmenka, nájomné, schodok na hotovostných tržbách spoločnosti SAFENAT s.r.o. a pod.), existenciu ktorej poškodený nikdy nepopieral. O uvedenom svedčia mnohé vyhotovené zvukové a obrazovo-zvukové záznamy, vyhotovené OČTK v rámci prípravného konania. Obžalovaní poškodenému nikdy nehovorili, že nám zaplať, lebo inak sa tebe alebo niekomu inému sa niečo stane, naopak, poškodenému neustále opakovali, že vráť nám, čo taktiež svedčí faktu vymáhania oprávnenej pohľadávky obžalovaných od poškodeného. Obžalovaní preukázateľne nepoužili žiadne násilie ani žiadnu hrozbu násilia, ktorým by poškodených nútili niečo konať, opomenúť alebo trpieť.

V ich prípade hrozba inej ťažkej ujmy mala spočívať v hrozbe zverejnenia fotografií zachytávajúcich poškodených v rôznych intímnych polohách pri obojstrannej manželskej nevere. Obžalovaní by skutočne mienili predmetné intímne fotografie poškodených, ktoré sa im dostali do dispozície, zverejniť alebo obdobne s nimi naložiť, aby tým poškodeným spôsobili ťažkú ujmu; obálka, v ktorej sa fotografie o intímnom vzťahu poškodených nachádzali, bola vhodná do poštovej schránky poškodenej H. zalepená, bez uvedenia akéhokoľvek údaju na obálke. Poukazujú na to, že predtým, než predmetná obálka bola do poštovej schránky poškodenej vhodná, bolo jej osobne svedkom K., ktorý obálku do poštovej schránky vhodil, zavolané, že má v schránke obálku a nech si ju príde zo schránky vyzdvihnúť; nikto iný z rodiny a z okolia poškodenej H. o vhodenej obálke nevedel, takže tá sa nemohla dostať do dispozície inému; rovnako sa obálka nemohla dostať do dispozície iného preto, lebo sa jedná o uzamykateľnú poštovú schránku; podľa výpovede samotnej poškodenej H., v obálke sa nenachádzal žiadny list s akoukoľvek požiadavkou či vyhrážkou, ako ani s akoukoľvek hrozbou zverejnenia fotografií.

Ďalej poukazujú na skutočnosť, že poškodení vyhotovovali zábery z ich mimomanželského intímneho vzťahu so vzájomným súhlasom a s plným vedomím oboch poškodených, pričom poškodená H. vedela o tom a nijako nenamietala, že poškodený B. tieto zábery bude mať uložené vo svojom počítači, poškodený B. počítač, na ktorom mal intímne fotografie uložené, mal umiestnený v kancelárii spoločnosti SAFENAT s.r.o. na mieste prístupnom pre všetkých spoločníkov, konateľov či zamestnancov spoločnosti; súbor s intímnymi fotografiami sa nachádzal priamo na obrazovke tohto počítača, tj. na viditeľnom mieste. Rovnako platí, že poškodení odhalenie ich intímneho vzťahu a záberov o ňom, by nepocitovali ako ťažkú ujmu. Obžalovaní považujú za nevyhnutné poukázať aj na to, že nemorálne formou manželskej nevery konali samotní poškodení a keby táto skutočnosť bola vyšla hoci aj akýmkoľvek príčinením obžalovaných najavo, tí by len na túto nemorálnosť poukázali, tú by len odhalili, avšak dobré meno poškodených by poškodené nebolo v dôsledku konania obžalovaných ale naopak samotných poškodených.

Obžalovaná v 1. rade A. B. vyslovila pod neustálym nátlakom a manipuláciami zo strany poškodeného B. výroky, ktoré by za určitých okolností mohli naplniť skutkovú podstatu trestného činu vydierania podľa § 189 ods. 1 TZ. Je však potrebné opäť zdôrazniť, že u obžalovanej v 1. rade išlo o stav zúfalstva, do ktorého ju priviedol svojim konaním práve poškodený B.. Je potrebné taktiež poukázať na to, že prvostupňový súd v prospech obžalovanej v 1. rade nepoužil zásadu in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech obžalovaného), keď prvostupňový súd uveril obsahu rozhovoru poškodeného B. a obžalovanej v 1. rade z rána dňa 14.09.2015, ktorého rozhovoru svedkom nikto nebol, o ktorom rozhovore poškodený B. tvrdil, že ho obžalovaná v 1. rade vydierala, avšak tá naopak tvrdí, že od poškodeného žiadala len

zaplatenie jeho dlhu voči jej rodine a spoločnosti SAFENAT s.r.o. Podľa názoru obhajoby odmietnutím vykonania navrhovaného dôkazu výsluchom svedka B. L. B., obžalovaná v 1. rade bola podľa všetkého ukrátená na svojich právach na spravodlivý proces, nakoľko sa odmietol dôkaz, ktorého vykonanie mohlo s veľkou pravdepodobnosťou vyznieť v prospech obžalovanej v 1. rade.

O obžalovanom v 2. rade C. B. pred prvostupňovým súdom až 2 svedkovia zhodne potvrdili, že v deň odovzdania obálky s intímnymi fotografiami svedkovi K. preukázateľne sa zdržiaval v L., preto nemohol svedkovi K. obálku určenú na vhoďenie do poštovej schránky poškodenej H. odovzdať. Prvostupňový súd po vyhlásení rozsudku v jeho ústnom odôvodnení uviedol, že L. od C. je na takú vzdialenosť, že obžalovaný v 2. rade mal možnosť z L. počas ominózneho dňa sa vrátiť a svedkovi K. obálku určenú poškodenej H. odovzdať. Táto úvaha prvostupňového súdu však nemá žiadnu oporu v trestnom spise, ako ani vo vykonaných dôkazoch, takže sa jedná iba o ničím nepodloženú úvahu prvostupňového súdu v neprospech obžalovaného v 2. rade. Proti obžalovanému v 2. rade v podstate v priebehu trestného konania žiadny iný dôkaz najavo ani nevyšiel, preto obhajoba má dôvodne za to, že obžalovaný v 2. rade mal byť spod obžaloby oslobodený. Obžalovaný v 3. rade D. B. počas mnohých snáh poškodeného B. o vzájomnú komunikáciu poškodeného odmietal, ba dokonca odháňal s tým, že „daj nám už konečne pokoj a s celým prípadom pôjdem na políciu“.

Obhajoba poukazuje aj na plynutie času, na ktorý prvostupňový súd taktiež neprihliadol, keď skutok sa mal stať ešte v roku 2015 a prvostupňový Rozsudok bol vynesený až v roku 2022. Už samotné vedenie trestného stíhania proti obžalovaným po tak dlhú dobu je pre nich dostatočným trestom, čo sa plne podpísalo tak na vážne podlomenom zdraví obžalovanej v 1. rade A. B. a jej manžela D. B. ako obžalovaného v 3. rade, o čom svedčia aj početné lekárske správy postupne predkladané prvostupňovému súdu počas konania pred súdom.

Záverom na základe uvedeného Krajskému súdu v Trnave ako odvolaciemu súdu navrhujú, aby napadnutý rozsudok Okresného súdu Senica zo dňa 12.07.2022 sp. zn. 1T122/2017 zrušil a zároveň aby obžalovaných v 1. až 3. rade spod obžaloby oslobodil, prípadne aby odvolací súd po zrušení napadnutého rozsudku vec vrátil prvostupňovému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie. Alternatívne navrhujú, v prípade, ak odvolací súd bude mať za to, že obžalovaní alebo len niektorí z nich svojím konaním skutočne naplnili niektorú zo skutkových podstát trestného činu vydierania, a preto obžalovaných spod obžaloby neoslobodí, aby skutok, ktorý sa obžalovaným kladie za vinu, odvolací súd posudzoval ako trestný čin vydierania v základnej skutkovej podstate podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona a obžalovaným uložil primeraný trest za použitia § 39 ods. 1 a ods. 3 písm. e) Trestného zákona.

Prokurátor krajskej prokuratúry odvolanie nepodal, k odvolaniu obžalovaných sa v primeranej lehote aj napriek výzve okresného súdu nevyjadril.

Konanie na odvolacom súde:

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie v prítomnosti zástupkyne Krajskej prokuratúry Trnava a všetkých troch obžalovaných.

Zástupkyňa krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí krajského súdu uviedla, že považuje napadnutý rozsudok za zákonný, vecne správny a preto navrhla odvolania obžalovaných ako nedôvodné zamietnuť.

Obhajca obžalovaných na verejnom zasadnutí sa pridržiaval písomne zdôvodneného odvolania a poukazoval na námietky v ňom uvedené, pričom navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a oslobodiť obžalovaných spod obžaloby, alternatívne im uložiť trest pri použití zmierňovacích ustanovení.

Obžalovaní A. B., C. B. a D. B. sa pridržiavali záverečného návrhu obhajcu.

Po preskúmaní obsahu spisového materiálu krajský súd dospel k záveru, že okresný súd v konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku, postupoval v súlade s Trestným poriadkom, na hlavnom pojednávaní vykonal všetky dostupné dôkazy v rozsahu potrebnom pre náležité zistenie skutočného stavu veci nevyhnutného pre zákonné a objektívne rozhodnutie. Okresný súd tiež dodržal všetky zákonné ustanovenia zmyslom ktorých je zabezpečenie práva obžalovaných na obhajobu, následne v súlade s ustanovením § 2 ods.12 Trestného poriadku vykonané dôkazy vyhodnotil po uvážení všetkých

okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a dospel tak ku správnym skutkovým zisteniam, ktoré zodpovedajú vykonaným dôkazom.

V odôvodnení napadnutého rozsudku potom okresný súd v súlade s ustanovením § 168 ods.1 Trestného poriadku jasne vyložil, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, existenciu ktorých skutočností pokladal so zreteľom na výsledky dokazovania za vylúčenú alebo pochybnú, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä pokiaľ si vzájomne odporujú. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je tiež zrejmé, ako sa prvostupňový súd vyrovnal s obhajobou obžalovaných a akými právnymi úvahami sa riadil, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu.

Krajský súd vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému a ustálenému okresným súdom v napadnutom rozsudku nemá žiadne výhrady, závery okresného súdu v celom rozsahu osvojuje a v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku.

S ohľadom na obsah odvolacích námietok sa žiada podotknúť, že krajský súd zhodne, ako súd I. stupňa nemal pochybnosti o vine obžalovaných tak, ako im to kladie za vinu obžaloba a prvostupňový rozsudok. Dôkazy, ktoré boli vo veci vykonané, vytvárajú vo svojom súhrne ucelenú reťaz priamych i nepriamych dôkazov, ktoré obžalovaných zo spáchaného skutku bez akýchkoľvek pochybností usvedčujú.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a v prípade, ak sa odvolací súd stotožní s úvahami súdu nižšieho stupňa a tieto považuje za zákonné a správne nie je potrebné, aby tieto opakoval vo svojom rozhodnutí, ale stačí, aby na tieto len stručne poukázal (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Tdo/2/2018 z 23. januára 2018).

Podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Proces dokazovania (a to nie len z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Trestného poriadku, podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie. (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu sp. zn. 1To/7/2012 z 30. januára 2013).

K výroku o vine:

Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že vo veci usvedčujúcim dôkazom, z ktorého malo priamo vyplývať úmyselné konanie obžalovaných, bola výpoveď poškodeného B. B. z ktorej vyplynulo, že po jeho návrate z dovolenky asi 10. augusta našiel firemné priestory uzamknuté a obžalovaný C. B., ktorý bol zároveň konateľom spoločnosti Safenat, bol absolútne nekontaktný. Následne sa dozvedel, že už asi od 6. augusta 2015 sa obžalovaný C. B. a jeho rodina prehľadávali jeho počítač, ktorý bol v kancelárii firmy. Medzi 12.09.-13.09. sa pokúšal kontaktovať obžalovaný C. B. zo svojho telefónneho čísla aj poškodenú B. G. H.. Následne dňa 14.09.2015 v ranných hodinách ho pred domom na F. X D. C. zastavila pri cúvaní obžalovaná A. B., ktorá mu povedala niečo v zmysle, že má jeho veci z počítača, že

zničí jeho rodinu a rodinu H., a že jej má do piatku priniesť 70.000,- Eur do schránky. Po podaní trestného oznámenia obžalovaná A. B. neustále volala aj SMS-kovala, prevažne na jeho manželky mobil, občas aj na jeho. Potom bolo na dennom poriadku takéto obťažovanie. Dňa 05.10.2015 navštívil poškodený obžalovaných B. v ich byte na M. N. XX kde diskutovali o tom, že čo vlastne od neho chcú. Povedali, že chcú 70.000,- Eur, až potom mu vrátia jeho osobné veci. On sa spýtal, či sa im 70.000,- Eur nezdá veľa a odkiaľ prišli k tejto sume, načo obžalovaná A. B. povedala, že nie, že aj 100.000,- Eur by si zaslúžila. Ich konanie sa následne vystupňovalo tým, že dňa 30.10.2015 bol s manželkou v City aréne vo fastfoode, kde ich obkľúčili obžalovaní D. B., C. B. a svedok K.. Začali sa pýtať, že kde sú peniaze a kedy to zaplatí, načo ich požiadal, aby odišli, aby ich nechali na pokoji, po vydaní jedla následne požiadal ochranku City arény, aby ich po konzumácii jedla sprevádzali do podzemnej garáže, nakoľko mal obavy, že ich budú znova čakať pri aute. Niekedy v priebehu októbra 2015 mu volala poškodená B. G. H., že jej niekto hodil do schránky ich fotografie. Boli to fotografie z jeho počítača.

Výpoveď poškodeného aj pre krajský súd vyznieva vnútorne logicky, hodnoverne a je v dobrom logickom súlade aj s ostatnými, vo veci vykonanými dôkazmi - najmä výpoveďou svedkyne poškodenej B. G. H., ktorá je konzistentná a totožná s výpoveďou poškodeného. Rovnako svedok B. K. vypovedal, že obžalovaný C. B. mu dal obálku s tým, aby ju zanesol do schránky poškodenej B. G. H., pričom opis priebehu odovzdávania obálky korešponduje s výpoveďami poškodenej B. G. H. a poškodeného B. B..

V rámci celého trestného konania nebol vykonaný žiaden taký dôkaz, ktorý by podstatným spôsobom spochybňoval tvrdenia poškodeného. V kontexte uvedených dôkazov preto ani krajský súd neuveril výpovediam obžalovaných, že v podstate iba chceli aby im poškodený vrátil peniaze, ktoré im dlžil, nakoľko sa ocitli v zlej finančnej situácii, pričom vrátenie týchto peňazí nepodmieňovali nijakým konaním poškodeného. Obžalovaní teda mali motív k spáchaniu skutku, nakoľko poškodený B. im dlhoval peniaze a touto cestou sa k nim chceli dostať. Aj odvolací súd je názoru, že obžalovaní k vymáhaniu svojej pohľadávky pristúpili nezákonným spôsobom (zverejnením intímnych fotografií poškodených, príp. ich dorúčením manželke poškodeného B. a manželovi poškodenej B. H.). Takýto spôsob vymáhania pohľadávok však v právnom štáte nie je prípustný. Na vykonateľnosť práva treba zvoliť výlučne práve prostriedky. Je zrejmé, že obžalovaní celkom nedomysleli rozsah následkov svojho konania a chceli sa predovšetkým dostať k peniazom.

K odvolacím námietkam:

Obhajca v odvolacích námietkach namietal najmä, že v prípade obžalovaných v 1. až 3. rade prvostupňový súd vôbec neprihliadol na to, že obžalovaní od poškodeného B. vymáhali svoju oprávnenú existujúcu pohľadávku z rôznych právnych titulov, existenciu ktorej poškodený nikdy nepopieral a že o ujme na majetku poškodeného, o jeho reálnom úbytku, ako aj o získaní prospechu je možné uvažovať a hovoriť iba vtedy, ak v príčinnej súvislosti s trestným činom malo skutočne dôjsť k zmenšeniu majetku poškodeného, resp. k neoprávnenému zväčšeniu majetku páchatela, k tomuto krajský súd uvádza nasledovné.

Pokiaľ sa obžalovaní bránia tým, že sa dožadovali zaplata len svojej oprávnenej existujúcej pohľadávky, tak je potrebné v prvom rade uviesť, že v právnej a demokratickej spoločnosti možno iného nútiť, aby niečo konal, opomenul alebo trpel, len z dôvodov, spôsobom a prostriedkami, ktoré sú v súlade s ústavou a zákonmi, teda len na základe zákonov a len právnymi, resp. zákonnými prostriedkami, medzi ktoré patria aj súdne rozhodnutia a ich výkon (ZSP 76/2006). Právnomu poriadku samému je vyhradené určiť prostriedky, ktorými sa občania prinúti k plneniu ich zákonných povinností, a preto nemôže byť im samým ponechaná voľba prostriedkov, ktorých má byť použité. Nie je preto prípustné, aby občan k tomu použil hrozieb, ktoré práve sám uzná za najvhodnejšie a najúčinnnejšie, aby protivníka prinútil ku konaniu, opomenutiu alebo znášaniu, poprípade k splneniu vlastného nároku, hoci sa i právom mohol domnievať, že jeho nárok je práve platný (R 180/1950).

V právnom štáte nie je prípustné vymáhanie pohľadávok spáchaním trestného činu, ale na vykonateľnosť práva treba zvoliť výlučne právne prostriedky. Objektom trestného činu vydierania je slobodné rozhodovanie človeka, pričom objektívna stránka spočíva v tom, že páchatel neoprávnené núti iného, aby niečo konal, opomenul alebo trpel a to násilím alebo hrozbou násilia alebo inej ťažkej ujmy (R 60/2002).

Odvolací súd v tejto súvislosti dodáva, že v danom prípade je irelevantná skutočnosť, či poškodený skutočne dlhoval sumu 70 000,- Eur obžalovaným, a to titulom vystavenej zmenky na sumu 25 000,- Eur a zvyšok titulom dlžného nájomného a nezaplatených faktúr. V právnom štáte nie je v žiadnom prípade prípustné vymáhanie pohľadávok spáchaním trestného činu. Na vykonateľnosť práva treba zvoliť výlučne právne prostriedky. Obžalovaní ako sami potvrdili viackrát sa nie svojou vinou dostali do stavu finančnej núdze, kedy je potom ich konanie z tohto pohľadu ľudsky pochopiteľné, avšak nie je právom dovolené. Ak aj obžalovaná A. B. na svoju obhajobu uviedla, že poškodený ju doviedol svojím konaním (nezaplatením dlhu) do stavu zúfalstva, vyvstáva pre súd otázka, prečo sa obžalovaní nedomáhali zákonným spôsobom zabezpečenia a vymáhania svojej oprávnenej pohľadávky voči poškodenému a to buď mimosúdnou alebo súdnou cestou, ale bez uvedenia racionálneho dôvodu na vymoženie svojej pohľadávky použili prostriedky odporujúce zákonu.

Obhajoba ďalej namietala, že obžalovaní preukázateľne nepoužili žiadne násilie ani žiadnu hrozbu násillia, ktorým by poškodených nútili niečo konať, opomenúť alebo trpieť a v ich prípade hrozba inej ťažkej ujmy mala spočívať v hrozbe zverejnenia fotografií zachytávajúcich poškodených v rôznych intímnych polohách pri obojstrannej manželskej nevere, pričom nemorálne formou manželskej nevery konali samotní poškodení. Krajský súd k takejto odvolacej námietke dodáva, že hrozba inej ťažkej ujmy môže spočívať v hrozbe spôsobenia majetkovej ujmy, vážnej ujmy na cti a dobrej povesti, môže smerovať k rozvratu manželstva, k začatiu trestného stíhania, a to bez ohľadu na to, či poškodený skutočne spáchal trestný čin, a pod. (porovnaj R 27/1982).

Za vyhrážku inej ťažkej ujmy v zmysle zákonného znaku objektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu vydierania možno považovať neoprávnené konanie páchatel'a, ktoré môže objektívne viesť k závažnej ujme najmä na cti, dobrej povesti alebo rodinnom či pracovnom živote poškodeného a je pritom spôsobilé vzbudiť v poškodenom obavy z uskutočnenia takej ujmy, a to i s prihliadnutím k jej závažnosti a k osobným pomerom poškodeného. Pre naplnenie uvedeného zákonného znaku sa však nevyžaduje, aby vyhrážka inej ťažkej ujmy u poškodeného skutočne vyvolala obavy zo spôsobenia takej ujmy. (TR NS 33/2007-T 967).

Konanie páchatel'a, ktorý v úmysle získať neoprávnený finančný prospech sa vyhráža poškodenému zverejnením takých informácií týkajúcich sa jeho intímneho života, ktoré s ohľadom na ich obsah sú spôsobilé ho ohroziť v jeho pracovnom postavení alebo v partnerskom živote, možno považovať za vyhrážku inej ťažkej ujmy podľa § 175 odst. 1 Trestného zákonníku. Pritom je podstatná páchatel'ova predstava o tom, že obeť bude vnímať zverejnenie takejto informácie ako ujmu, ktorej hrozba mu umožní uskutočniť jeho zámer. (Rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 15.01.2020, sp. zn. 8 Tdo 1584/2019).

K prejednávanej veci je potrebné preto uviesť, že konkrétne okolnosti prejednávaneho činu mali mať dopad do sféry súkromného života poškodeného a to so zreteľom na jeho skutočné individuálne pomery, najmä ku skutočnosti, že bol ženatý. Predmetom vyhrážok v danom prípade boli „kompromitujúce materiály“. Treba teda zdôrazniť, že obžalovaní práve na túto stránku života poškodeného pôsobili, aby práve takýmto tajomstvom z jeho intímneho života zdôraznili vyhrážku, ktorú hodlali prezradiť rodine poškodeného B. a poškodenej H.. Navyiac treba dodať, že poškodenej bol prostredníctvom tretej osoby zaslaný list s obsahom týchto intímnych fotografií, čo obžalovaní uskutočnili preto, aby zvýšili obavu poškodeného z tohoto prípadného následku. Práve aj takáto neistota bola obžalovanými cielená na vzbudenie strachu u poškodeného z toho, že by mohli byť prezradené a zverejnené nevhodné skutočnosti, ktoré by ako jemu tak aj poškodenej H. mohli spôsobiť rozvrat rodinného života.

V súvislosti s uvedeným odvolací súd opakovane považuje za potrebné zdôrazniť, že chráneným záujmom trestného činu vydierania podľa § 189 Trestného zákona je slobodné rozhodovanie človeka, do ktorého páchatel' zasahuje použitím násillia, hrozbou násillia alebo hrozbou inej ťažkej ujmy. Z uvedeného vyplýva, že túto hrozbu inej ťažkej ujmy uskutočňuje páchatel' do budúcnosti, a to pre prípad, že osoba ktorej sa hrozí (ktorá je nútená) bude, či nebude konať podľa vôle páchatel'a. Hrozba, ktorú obžalovaní použili voči poškodenému, bola hrozba inou ťažkou ujmom, lebo realizácia tejto hrozby mohla mať vplyv na dobrú povesť poškodeného v jeho rodine a osobnom živote, teda mohla bezprostredne smerovať k rozvratu jeho manželstva a rodinného života.

Námietka spočívajúca v tom, že nemorálne formou manželskej nevery konali samotní poškodení je námietkou absolútne irelevantnou. Obžalovaným nijakým právom neprináleží hodnotiť morálku, správanie a charakterové vlastnosti poškodeného. Ide výlučne o súkromný život poškodeného, ktorý si je sám zodpovedný za svoje činy a správanie vo svojom súkromnom živote. Skutočnosť, že je niekto neverný svojmu manželovi/manželke, však nedáva právo inej osobe aby zobrala spravodlivosť do svojich rúk a túto neveru svojím spôsobom použila na vynútenie svojho plnenia proti nemu, navyše nezákonným spôsobom.

V ďalšom obhajoba dôvodila, že okrem poškodenej H. o vhodenej obálke nik nevedel, takže tá sa nemohla dostať do dispozície inému a v obálke sa nenachádzal žiadny list s akoukoľvek požiadavkou či vyhrážkou, ako ani s akoukoľvek hrozbou zverejnenia fotografií. K tomuto odvolací súd iba konštatuje, že je síce pravdou, že v tomto liste adresovanom poškodenej H. neboli uvádzané žiadne konkrétne vyhrážky a to či už smerom k poškodenej alebo k jej rodine, avšak obsahom tohto listu boli intímne fotky zo súkromného života poškodenej B. G. H. a poškodeného B. B.. Poškodení tento list vnímali ako formu „zастраšovania“ alebo „nátlaku“ zo strany obžalovaných, že ak poškodený nebude konať tak ako povedali (teda nevyplatí obžalovaným sumu 70 000,- Eur), tieto fotky budú zaslané rodinám poškodených. Podľa názoru odvolacieho súdu list doručený poškodenej a hlavne jeho obsah boli spôsobilé vzbudiť u poškodenej dôvodnú obavu z možného uskutočnenia konania, ktorým hrozili. Preto je možné tento v určitých súvislostiach pochopiť zo strany poškodenej aj ako výhražný i keď ho tak vážne obžalovaní nemysleli.

Obhajoba poukázala na to, že poškodený B. mal počítač, v ktorom boli intímne fotografie uložené, umiestnený v kancelárii spoločnosti SAFENAT s.r.o., na mieste prístupnom pre všetkých spoločníkov a súbor s intímnymi fotografiami sa nachádzal priamo na obrazovke tohto počítača. K takejto obhajobnej námietke odvolací súd iba poukazuje aj na samotnú výpoveď svedka C. C., ktorý okrem iného uviedol, že „.....počítač patril poškodenému B. B., on s týmito fotografiami nemanipuloval, spravila sa jedna fotka, záznam do telefónu obžalovaného D. B.. Bol vyzvaný obžalovaným D. B., nech skontroluje počítač, na základe toho do počítača pozrel, boli tam tabuľky, filmy, audio-nahrávky, boli tam medzi inými aj tieto inkriminované fotografie.“ Na základe uvedeného možno iba skonštatovať, že i keď bol počítač voľne prístupný a nebol zaheslovaný, tento patril do užívania poškodeného B., pričom naopak práve obžalovaní prostredníctvom tretej osoby – svedka C. porušili súkromie poškodeného v tom zmysle, že vyhľadávali údaje v jeho počítači a to bez súhlasu a vedomia užívateľa – poškodeného B.. Napokon ako vyššie uvedený svedok uviedol, z predmetného počítača bol vyhotovený záznam do telefónu obžalovaného D. B., ktorý bol neskôr použitý ako nástroj akéhosi „zастраšovania“, že obžalovaní vykonajú skutok, ktorým hrozili (intímne fotografie zašlú rodinám poškodených).

Ďalej podľa názoru obhajoby odmietnutím vykonania navrhovaného dôkazu výsluchom svedka - B. L. B., bola obžalovaná v 1. rade ukrátená na svojich právach na spravodlivý proces. K tejto námietke odvolací súd dodáva nasledovné.

Súd prvého stupňa v odôvodnení písomného vyhotovenia rozsudku na strane 34-35, odôvodnil svoj procesný postup, ktorým odmietol vykonať dôkaz výsluchom svedka - B. L. B. keď uviedol, že výsluch svedkyne nepovažuje za potrebný vzhľadom na skutočnosť, že manželka poškodeného B. nebola nikdy priamo prítomná pri rozhovoroch medzi obžalovanými a poškodeným B. a jej výpoveď by bola v tomto smere len sprostredkovaná.

S poukazom na už vykonané dokazovanie mal aj odvolací súd za to, že výsluchom svedkyne - B. L. B. by nemohlo podstatným spôsobom prísť k zmene dôkaznej situácie a ovplyvniť rozhodnutie súdu v tejto trestnej veci. Naviac ide o skutočnosti nepodstatné pre rozhodnutie súdu vo veci. Z doposiaľ vykonaných dôkazov nič nenasvedčuje tomu, že by označená osoba mala akékoľvek prepojenie s prejednávanou trestnou činnosťou.

Pokiaľ sa obžalovaná v 1 rade domáhala vypočutia manželky poškodeného v konaní pred súdom, k tomu krajský súd uvádza, že ani čl. 6 Dohovoru negarantuje obžalovanému absolútne právo na zabezpečenie prítomnosti svedkov na pojednávaní. Zvyčajne je na vnútroštátnych súdoch, aby rozhodli, či je nevyhnutné alebo vhodné svedka vypočuť (S. N. proti Švédsku, ods. 44; Accardia ostatní proti Taliansku).

Už len na záver krajský súd poznamenáva, že za porušenie ústavou priznaného práva na obhajobu a spravodlivý proces nemožno považovať obsah vlastnej úvahy súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkoch pri plnení povinností podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Trestného poriadku.

Ďalšia obhajobná námietka poukazovala na skutočnosť, že o obžalovanom v 2. rade C. B. až 2 svedkovia zhodne potvrdili, že v deň odovzdania obálky s intímnymi fotografiami svedkovi K. sa preukázateľne zdržiaval v L., a preto nemohol svedkovi K. obálku určenú na vhoďenie do poštovej schránky poškodenej H. odovzdať. K tomuto odvolací súd poukazuje na časť výpovede svedka B. K. ktorý okrem iného uviedol, „.....že koncom októbra roku 2015, nevie presne, kedy to bolo, bol doobeda s obžalovaným C. B., ktorý mu dal veľkú obálku, bola zalepená a poprosil ho, či ju neodnesie poškodenej B. H. na adresu. On jej adresu nevedel, túto mu povedal obžalovaný C. B..“

Svedkyňa O. F. vypovedala, že dňa 30.10.2015 sa sťahovali z jedného bytu do druhého v L., to bolo ráno, obžalovaný C. B. prišiel niekoľko dní predtým, aby jej pomohol s autom. Svedkyňa M. N. uviedla, že jeho prítomnosť v L. bola okolo štátneho sviatku dňa 28.10., kedy s ním určite bola. V tejto súvislosti odvolací súd dodáva, že obe spomínané svedkyne síce potvrdili prítomnosť obžalovaného v 2. rade v L., avšak ani jedna zo svedkýň nepotvrdila, že by sa tam obžalovaný zdržiaval nepretržite po celú spomínanú inkriminujúcu dobu. Cesta z L. do C. trvá približne 4 hodiny cesty autom čo znamená, že pri preprave osobným autom po diaľnici by toto časovo stihnúť naozaj mohol.

Z hľadiska vyššie uvedených získaných priamych a nepriamych dôkazov je podľa názoru odvolacieho súdu preto možné bez akýchkoľvek dôvodných pochybností mať za preukázané, že sa skutok stal práve tak, ako je z hľadiska spôsobu a rozsahu opísané vo výrokovej časti rozsudku. Takéto dôkazy (výpovede poškodených, svedkov) v spojení so znaleckým dokazovaním odvolací súd považuje za dostatočné na vyslovenie záveru o vine obžalovaných A. B., C. B. a D. B..

K výroku o treste:

Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie trestu, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potencionálnych páchatel'ov od spáchania trestných činov, ale má viesť i k utvrdeniu pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Disproporcja medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu tak na páchatel'a trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti. Požiadavka primeranosti trestu a jeho individualizácia tak núti súd prihliadať na okolnosti konkrétneho prípadu, na jeho zvláštnosti, a teda bráni mechanickému postupu súdu pri rozhodovaní o treste (obdobne pozri rozsudok Najvyššieho súdu SR z 13. mája 2014, sp. zn. 4 To 7/2013).

Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potencionálnych páchatel'ov od spáchania trestných činov, ale má viesť i k utvrdeniu pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest je protiprávne a nežiaduce. Varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie trestu, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcja medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu tak na páchatel'a trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti. Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatel'a celou spoločnosťou. V treste je teda obsiahnuté spoločenské odsúdenie, negatívne ohodnotenie páchatel'a a jeho činu, a to tak právne ako aj etické (obdobne pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2Tost/19/2015 zo dňa 23.6.2015).

V súlade so zákonom postupoval prvostupňový súd aj pri ukladaní trestu obžalovaným 1-3 rade, prihliadal pritom ku všetkým okolnostiam, ktoré sú rozhodujúce z hľadiska naplnenia účelu trestu a jeho výmery, pričom starostlivo a uvážene prihliadol na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, prirážajúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osoby páchatel'ov, ich pomery a možnosti ich nápravy.

Okresný súd správne vyhodnotil u všetkých obžalovaných existenciu jednej poľahčujúcej okolnosti, a to že obžalovaní viedli pred spáchaním trestného činu riadny život (§ 36 písm. j/ Trestného zákona) a nezistil existenciu žiadnej priťažujúcej okolnosti. Okresný súd pri ukladaní trestu obžalovaným zistil, že sú splnené podmienky na použitie mimoriadneho zmierňovacieho ustanovenia § 39 ods. 1 Trestného zákona, nakoľko mal za to, že uloženie trestu obžalovaným v trestnej sadzbe desať rokov až šesťnásť rokov a osem mesiacov po aplikácii ustanovenia § 38 ods. 3 Trestného zákona (neupravená trestná sadzba podľa § 189 ods.3 Tr. zák. predstavuje 10-20 rokov odňatia slobody), by bolo v ich prípade neprimerane prísne vzhľadom na charakter protiprávnej činnosti a stupeň jej nebezpečnosti a na ich prevýchovu bude postačovať i trest kratšieho trvania. Z uvedeného dôvodu okresný súd uložil všetkým trom obžalovaným trest odňatia slobody v trvaní päť rokov nepodmienečne a takýto trest považuje aj krajský súd za plne zodpovedajúci zásadám ukladania trestov charakterizovaných v § 34 a nasl. Trestného zákona, ako i požiadavke nielen individuálnej, ale najmä generálnej prevencie.

Zákonu zodpovedá aj výrok rozsudku, ktorým boli obžalovaní pre výkon trestu odňatia slobody zaradení do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia v súlade s ustanovením § 48 ods. 4 Trestného zákona, nakoľko závažnosť trestnej činnosti obžalovaných je čiastočne znížená tým, že obžalovaní sa trestnej činnosti dopustili prvýkrát a ich náprava bude zabezpečená i v ústave na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Súd napokon správne a v súlade so zákonom obžalovaným ako páchatelom obzvlášť závažného zločinu obligatórne uložil i ochranný dohľad na dobu 1 roka. Za správny rovnako odvolací súd považuje aj výrok, ktorým okresný súd obžalovaným uložil trest prepadnutia vecí, a to 1 ks PC s nápisom SWING čiernej farby s USB kľúčom DATA TRAVEL 4GB bielofialovej farby obžalovanej A. B., mobilného telefónu zn. iPhone 6 obžalovanému C. B. a 1 ks USB kľúča červenej farby 32 GB a 1 ks mobilného telefónu zn. Samsung S3 mini plus so SIM kartou obžalovanému D. B., nakoľko ide o veci, ktoré boli použité na spáchanie trestnej činnosti.

Obhajoba záverom poukázala aj na plynutie času, keď skutok sa mal stať ešte v roku 2015 a prvostupňový rozsudok bol vynesenejší až v roku 2022 a už samotné vedenie trestného stíhania proti obžalovaným po tak dlhú dobu je pre nich dostatočným trestom, čo sa plne podpísalo tak na vážne podlomenom zdraví obžalovanej v 1. rade A. B. a jej manžela D. B. ako obžalovaného v 3. rade, o čom svedčia aj početné lekárske správy postupne predkladané prvostupňovému súdu počas konania pred súdom.

K tejto odvolacej námietke konštatuje odvolací súd, že súd prvého stupňa pri ukladaní trestu obžalovaným zistil, že sú splnené podmienky na použitie mimoriadneho zmierňovacieho ustanovenia § 39 ods. 1 Trestného zákona, nakoľko prihliadol k pomerom obžalovaným, a to že obžalovaní neboli doteraz súdne trestaní, viedli riadny život, jednalo sa u nich o jednorazové vybočenie z riadneho vedenia života, pričom u obžalovanej A. B. súd prihliadol i na jej zhoršený zdravotný stav a zdravotné problémy, ktorými trpí, ako aj na okolnosti prípadu, a to že poškodený im dlžil nejaké peniaze, obžalovaní boli vo finančnej tiesni, k dokonaniu skutku nedošlo, ako aj vzhľadom na už dlhší časový odstup od spáchania skutku. Prvostupňový súd teda pri výroku o treste bral do úvahy i dobu, ktorá uplynula od spáchania skutku. Dobu od roka 2015 do roka 2022 možno považovať za dlhšie obdobie, ktoré už má vplyv na zhodnotenie všetkých okolností pri ukladaní trestu, avšak prvostupňový súd tieto okolnosti riadne vyhodnotil a prihliadol na ne a svoje rozhodnutie aj dostatočne odôvodnil.

Odvolací súd má za to, že v rámci odvolacieho konania bola venovaná dostatočná pozornosť všetkým podstatným odvolacím námietkam obžalovaných, ktoré však nebolo možné akceptovať v takom rozsahu, ktorý by viedol k inému rozhodnutiu vo veci než k akému došiel súd prvého stupňa. Aj podľa názoru krajského súdu, výsledky vykonaného dokazovania v danom prípade spoľahlivo preukazovali vinu obžalovaných zo spáchania skutku uvedeného vo výrokovej časti napadnutého rozsudku. V súlade so zákonom postupoval prvostupňový súd aj pri ukladaní trestu obžalovaným. Prihliadal pritom ku všetkým okolnostiam, ktoré sú rozhodujúce z hľadiska naplnenia účelu trestu a jeho výmery, pričom starostlivo a uvážene prihliadol na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osoby páchatelov, ich pomery a možnosti nápravy.

Keďže krajský súd potom nezistil žiadne dôvody pre zmenu prvostupňového rozhodnutia, odvolania obžalovaných A. B., C. B. a D. B. ako nedôvodné v zmysle § 319 Trestného poriadku zamietol.

Toto rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.